Proletari din toate ţările uniţi-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin şi Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII Nr. 6 (358) * Miercuri 19 Ianuarie 1955 * 4 pag., 15 bani



Ne ajută utemiştii

Abia intrasem în vorbă cu pionierii din jurul meu, când Chiriac Nicolae, pionier şi el, vru să mă pună în încurcătură.

— Să-mi rezolvaţi o problemă, mi se adresă el direct: într'o clasă sunt elevi şi bănci. Dacă se aşează câte doi elevi într'o bancă rămâne una neocupată. Dacă se aşează câte un elev într'o bancă rămâne unul dintre ei în picioare. Câţi elevi şi câte bănci sunt în clasă?

— Ei stai, asta nu-i aşa grozavă, sări Mihăilescu Tiberiu. Spune-o pe cealaltă cu Nr. 188.

— De unde ştiţi voi probleme de-astea? — mă interesai eu.

— Dela Pavel! — răspunse repede Tiberiu.

— Dar cine-i Pavel? Tot vreun coleg de-al vostru dintr'a IV-a?

— Coleg de-al nostru? — se mirară băieţii parcă puţin supăraţi că nu ştiu nici atâta lucru. Pavel Paraschiv, este utemist, e elev în anul IV. El ne conduce cercul de Matematică distractivă. Şi avem şi alţi prieteni utemişti.

...Aşa a venit vorba despre prietenia elevilor utemişti dela Şcoala Pedagogică din Galaţi, şi pionierii din clasa a IV-a dela Şcoala de Aplicaţie. Greu a fost până a venit vorba, că apoi care mai de care se întrecea să spună câte ceva.

— Să vă povestesc despre vizita pe care am făcut-o cu tov. Lepădatu din anul IV la pepiniera sfatului — începu Ion Florea.

Utemistul Lepădatu a organizat această vizită. Trebuiau sădiţi în grădina şcolii puieţi şi voia ca mai întâi să arate pionierilor cum este o pepinieră.

Chiar a doua zi după vizită, pionierii clasei a IV-a au început sădirea puieţilor. Şi aici tovarăşul Lepădatu a fost alături de ei. Până seara au şi sădit 30 de puieţi. Dar aşa, cum au învăţat ei la pepinieră.

— Să vă spunem şi despre vizita la muzeul „Alexandru Ioan Cuza", spuse Negrescu Pompiliu. Acolo am fost tot cu utemiştii din anul IV şi am văzut atâtea lucruri interesante! Printre altele, şi cum arăta primul plug: un ţăpuş din lemn cu care se scurma pământul.

— Am mai văzut acolo actele de naştere ale lui Ioan Cuza şi Mihail Kogălniceanu. Sunt scrise cu litere chirilice. Noi am zis întâi că sunt scrise în limba rusă.

— Cu ocazia asta am aflat în ce an sunt născuţi Alexandru I. Cuza şi Mihail Kogălniceanu.

Mi-au mai povestit multe pionierii dintr'a IV-a despre cum se îngrijesc utemiştii de ei, cum le organizează timpul. Şi despre toate îmi vorbeau cu atâta căldură!

Elvira POPAZU

CANTINA PĂSĂRELELOR

Al. Ovidiu ZOTTA

Două vrăbii ţopăie flămânde,
Doar o fi să afle vreun grăunte,
Doar o fi să afle-o firmitură,
Că de mult n'au pus nimic în gură...

Zice una: Iarna-i tare grea,
Zău că nu ştiu cum ne-om descurca!
Zboară ele 'ncolo, zboară 'ncoace...
Aşi, nimica nu găsesc şi pace!

Dar un pom le-apare dinainte...
Oare ochiul nu cumva le minte?
Sus, pe-o scândurică, poţi să juri
Că-i un munte 'ntreg de firmituri

Şi, pe-o cracă, ce minunăţie,
Chiar şi apă într'o farfurie!

Iar alături, aninată 'n pom,
O pancartă cât un stat de om
Slovele-şi îndreaptă către ele:
„O cantină pentru păsărele"!

Ciripesc mirate, încântate,
Şi apoi se 'ndeamnă la bucate:
— Soro, ce ospăţ! Un vis, nu alta...
Cine oare ni l-a pregătit de-a gata?

...Lângă-un gard zâmbesc trei pionieri;
Ei sunt tainicii „cantinieri"!

Cel mai bun povestitor



Cei mici s'au aşezat în bănci, nerăbdători să'nceapă firul poveştilor. Picături strălucitoare de ploaie se lipesc de geamuri şi privesc curioase în clasă. Povesteşte Adriana. „...Multe mai îndurau bietele surori! Răbdau de foame, primeau ocări, până ce, într'o bună zi se însură şi băiatul cel mic şi-şi luă o nevastă harnică şi deşteaptă...". Ce veselie a fost în clasă când soacra cu trei nurori a fost pedepsită cum se cuvine pentru răutatea ei.

Mihai Segal, dintr'a patra, şi-a ales şi el o poveste frumoasă şi plină de învăţăminte. Mihai are o soră mai mică, şi-i spune deseori basme. „Capra cu trei iezi", pe care o povesteşte acuma — i-a spus-o de nenumărate ori, dar surioara tot nu se satură ascultând-o. Cât de bine imită el glasul lupului când îi ademeneşte pe iezi cântându-le:

Trei iezi cucuieţi,
Uşa mamei descuieţi,
Că mama v'aduce vouă...

Niculiţă Anghel îl priveşte pe Mihai cu multă admiraţie. „Ce băiat! — îşi spune el. Tare-aş vrea să am un frate ca Mihai! L-aş pune să-mi povestească toată ziulica...".

...In faţa ascultătorilor apare acum un heleşteu cu apă limpede şi albastră. Pe marignea lui stă chiar Dănilă Prepeleac. Cum ar face el, să înalţe lângă heleşteu o mânăstire. Ia te uită! Din apă se iveşte o făptură ciudată, cu pielea neagră şi lucioasă ca smoala, cu coarne şi cu coadă... un drac în carne şi oase"...

Militaru Vlad dintr'a VI-a povesteşte din toată inima Glasul lui te îngheaţă când îl imită pe dracul din poveste dar de câte ori vorbeşte Dănilă, în vocea lui Vlad se ascunde şiretenia şi hazul. Când dracul este pus să se ia la întrecere cu Iepurilă, fugarul pământului, cei mici izbucnesc în râs.

Micuţa Cornelia Dănăricu nu-l mai zăreşte de fel pe povestitor. Glasul lui o poartă prin poiana luminoasă unde Dănilă e pus la o nouă încercare. Trebuie să zbiere mai dihai ca dracul... Dar nu-şi pierde cumpătul Dănilă. Il leagă pe drac la ochi şi urechi, spunându-i că dacă îşi dă el drumul la glas s'a zis cu ochii şi urechile împieliţatului. Dracul se lasă dus de nas, iar Dănilă începe să-l croiască cu ciomagul întâi în tâmpla dreaptă, apoi în tâmpla stângă de urlă dracul cât poate:

— Ajunge, Dănilă, mă las bătut... nu mai zbiera!"

— Grozavă a fost povestea asta — strigă la sfârşitul basmului Turboaie Adrian. Câţiva băieţi începură să bată din palme. Florea Elena şi colega ei, încă nedesmeticite bine, stăteau nemişcate sub vraja povestei...

★

Ei, dar ştiţi cum s'a plănuit adunarea asta? Iată cum:

Pionierii mai mari dela Şcoala mixtă Nr. 35 din Bucureşti, ştiu multe povestiri şi basme. Deaceea au hotărît să vină astăzi la pionierii dintr'a treia, să le spună câteva din ele.

— Ştiţi ce? Să spuneţi poveşti cât mai frumos, le vorbi tovarăşa Buican Angela — instructoarea. La sfârşit o să-i întrebăm pe copii care poveste le-a plăcut mai mult.

...Totuşi ascultătorii n'au mai fost întrebaţi. Atenţia din timpul povestirii, râsul şi exclama[illegible]ţiile care izbucneau în momentul când peripeţi[illegible] povestite luau sfârşit, au spus totul.

Frumos a povestit şi Chiriţă Cristian desp[illegible] „Domnul Goe" Ştefan Mircea despre: „Harap Alb". Dar cele mai multe mulţumiri şi laude le-a primit Militaru Vasile pentru minunatul lui „Dănilă Prepeleac".



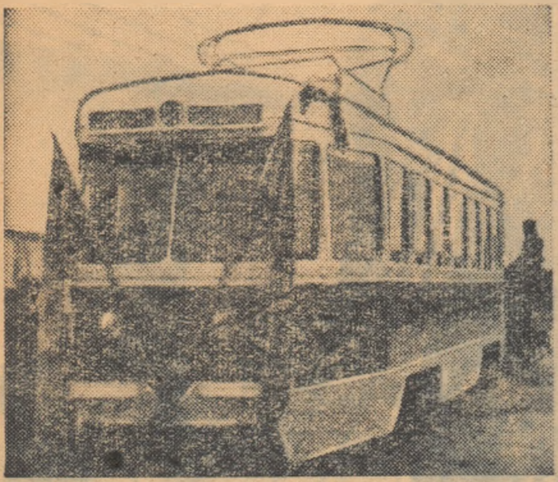
Elena DRAGOŞ

Prin patria noastră dragă

Un oaspete neobișnuit

In ziua de 8 ianuarie, pe la prânz, în gara Craiova era mare însuflețire. Ceferiștii, cu flori în mâini, își fluturau șepcile în aer, întâmpinând călduros un oaspete. Oaspetele, în trecere spre Capitală, era... un vagon de tramvai! Primul vagon de tramvai, de un tip nou, construit la fabrica „Electroputere" din Craiova.

Fabrica aceasta e foarte tânără. Ea a fost înălțată în anii puterii populare. Nu-i mult de când construcția unui motoraș era o problemă pentru muncitorii dela „Electroputere". Azi însă, ei au ajuns să construiască motoare electrice mari și chiar locomotive electrice de mină. Noul tip de tramvai realizat de ei este încă o victorie a priceperii și străduințelor lor. Vagonul care a ieșit la 8 Ianuarie pe porțile uzinei, spre a fi trimis în Capitală, are o capacitate de 100 locuri și o viteză de 70 km. pe oră. Alte zeci de vagoane de acest tip îl vor urma curând.



Să crească holdă bogată

Nu peste mult, primii muguri ai primăverii vor râde către soare. Oamenii muncii din agricultură așteaptă cu nerăbdare clipa când miile de pluguri vor împânzi câmpurile, și tractoarele vor dudui iar pe brazdă. Dar bătălia pentru recoltă nu începe abia atunci. Ea a și început pretutindeni, în gospodăriile colective și de stat, în S.M.T.-uri, în fabricile de mașini agricole. Se repară unelte, se făuresc altele noi, se pregătesc semințele. Numai în Regiunea Galați, de pildă, au fost reparate până acum 352 tractoare și peste 2700 de pluguri.

...In gospodăriile țăranilor muncitori, gunoiul e strâns cu grijă, spre a fi transportat pe ogor. Glia va deveni astfel mai fertilă. La treaba aceasta puteți da și voi ajutor părinților voștri. Când holda mănoasă se leagănă sub vânt, e mare mândria celui care poate spune: „Și eu am ajutat să crească așa bogată".

Foloasele contractărilor

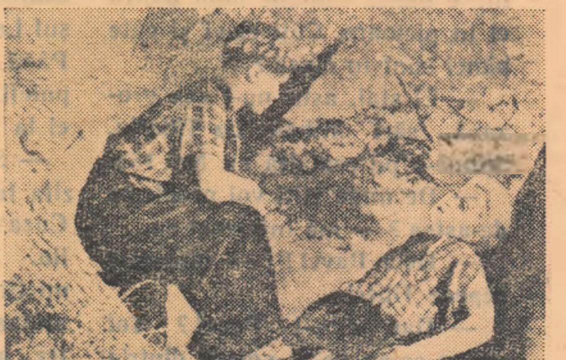
Contractele pentru îngrășarea de animale aduc țăranilor muncitori, în afară de câștig, și o însemnată reducere a cotelor datorate către stat, precum și alte înlesniri. Țăranul muncitor Ioan Boghez, din comuna Hălchiu — raionul Stalin, a fost anul trecut printre primii care au încheiat contract cu cooperativa, pentru a îngrășa animale. Porcul îngrijit de el a cântărit, la predare, 311 kg. A primit atunci câteva mii de lei, iar din cotele datorate statului i s'au redus 460 kg. cereale și 60 kg. carne. Pe lângă asta i s'a dat posibilitatea să cumpere prin comerțul de întâmpinare, la un preț ieftin, diferite mărfuri ca: cisme, postav, bumbac, pânzeturi, etc. Acum câteva zile el a mai predat un porc de 270 kg. contractat cu cooperativa, pentru care a primit 3240 lei.

COPIII PARTIZANULUI

O PRODUCȚIE A STUDIOURILOR SOVIETICE PE ANUL 1954



Mihas a venit să-și petreacă vacanța la bunici, alături de sora lui, Olesea. Iată-l salutând solemn, așa cum se cuvine de-altfel să salute un elev al școlii „Suvorov". In curând, el și Olesea vor porni să cutreiere pădurea, căutând să regăsească locurile unde a luptat și căzut tatăl lor, partizan în timpul războiului.



Cum de-au ajuns într'o împrejurare atât de grea, rătăcind prin pădure, fără adăpost, fără hrană? Au dat odată ochi cu moartea, jos în mlaștină... Acum ce o să se întâmple? Probabil că Glușco, spionul, se bucură, crezându-i pierduți. Dar au scăpat, și-acum au un singur țel: să desvăluie oamenilor ticăloșia lui Glușco. Ii vor ajuta oare puterile să reușească?



După primejdioase peripeții, după incendiul pădurii, Mihas și Olesea și-au atins țelul: Glușco și complicele său au fost prinși și vor da socoteală pentru faptele lor tâlhărești. Expediția geologică va găsi vâna de petrol, iar Mihas n'o să uite niciodată vacanța asta neobișnuită, care i-a dat prilejul să răzbune moartea tatălui său trădat de Glușco în timpul partizanatului.

Vaccinarea plantelor

Cam ciudat acest titlu! Când îl citești, parcă îți închipui un tablou hazliu: un medic, îmbrăcat în halat alb, cu o trusă medicală pe braț, intră în livadă. După ce își pregătește instrumentele, se întoarce spre copaci și le spune:



Fig. 1

— Acum suflecați-vă mânecile, căci vreau să vă vaccinez!

Dar dacă lăsăm la o parte această latură hazlie, vom vedea că titlul de mai sus privește o problemă foarte importantă pentru știință: găsirea mijlocului de a face plantele rezistente la boli.

Multe boli se datorează așa cum se știe, pătrunderii, în organism a unor ființe extrem de mici, numite microbi. Unele organisme, deși infectate cu microbi, nu se îmbolnăvesc. De pildă unele soiuri de viță de vie nu sunt deloc atacate de mană sau de filoxeră. S'a mai observat apoi că, în urma anumitor boli, organismele care au supraviețuit nu se mai îmbolnăvesc când vin în contact cu același microb.

Ce s'a întâmplat oare cu organismul? Cum s'a născut oare această rezistență?

Oamenii de știință au început să studieze cu atenție acest fenomen. Și după ani de îndelungate cercetări au reușit să-i găsească secretul. Intre microb și organism se încinge o adevărată luptă. Odată ce microbul a pătruns în corp, organismul începe să fabrice o substanță (anticorpi) care să îndepărteze și să nimicească paraziții năvălitori. Anticorpii nu-și încetează activitatea odată cu nimicirea microbilor. Ei rămân mai departe și păzesc organismul de o nouă invazie.

Fenomenul acesta de rezistență a organismului față de microbi a fost numit imunitate. Unele organisme moștenesc imunitatea dela părinți, ea este o imunitate înnăscută. Alte organisme capătă imunitate față de anumiți microbi numai în urma îmbolnăvirii. Acestui fel de imunitate i s'a spus dobândită.

Constatările acestea nu puteau să nu-i pună pe savanți pe gânduri. „Ce-ar fi — au zis ei — să găsim calea prin care, fără să îmbolnăvim grav organismul, să-l facem totuși să dobândească imunitatea?". Și iarăși au început cercetări, experiențe. Microbii au fost „crescuți" în laboratoare, în medii prielnice. După aceea, prin anumite mijloace (substanțe chimice sau supunere la temperaturi mai înalte), savanții au micșorat (au atenuat) acțiunea lor distrugătoare. In această stare, microbii nu mai prezentau un pericol pentru organism.

Așa a fost descoperit vaccinul. Dacă introducem în organism microbi atenuați, el nu se îmbolnăvește grav. In schimb organismul își creează o „armată" puternică de anticorpi, căpătând astfel imunitate.

Vaccinarea s'a făcut mai întâi pe oameni și animale. Datorită ei multe boli grele, cum e variola și febra tifoidă, au devenit foarte rare.

Oamenii s'au gândit însă să vaccineze și plantele. Dela o plantă bolnavă au luat câteva frunze și le-au pus pentru câteva minute în alcool de 70°. Când frunzele și-au pierdut culoarea verde, ele au fost tăiate în bucăți mici și puse pe medii de cultură. Așa s'au obținut microbi atenuați, adică un vaccin.



Fig. 2

S'a făcut apoi următoarea experiență. Două plante bolnave au fost supuse unei observații atente. Una din ele a fost vaccinată. Pe tulpina plantei, pe o porțiune de 2—3 cm., epiderma a fost îndepărtată și în locul ei s'a pus o bucată de vată îmbibată cu vaccin.

Frunzele plantei nevaccinate (fig. 1) au început să-și piardă treptat culoarea verde, devenind albe. Curând au început să apară pe frunze niște pete brune. In cele din urmă frunzele au căzut, iar planta întreagă s'a uscat.

Același proces s'a întâmplat și cu frunzele plantei vaccinate (fig. 2). Dar după căderea lor, planta nu s'a uscat: au apărut frunze noi și planta s'a refăcut cu totul.

Altădată, s'a făcut experiența următoare: s'au luat 20 de plante și au fost puse, câte 10, în două vase. Pământul din primul vas n'avea niciun fel de microbi, iar în celălalt s'au introdus în timpul plantării 10 gr. de vaccin.

După cinci zile, amândouă vasele au fost infectate cu microbii din care fusese făcut vaccinul. Plantele din primul vas au pierit în trei zile. In schimb plantele din solul vaccinat au rezistat toate foarte bine.

Cercetătorii sovietici au arătat că rezistența plantelor la diferite boli mai depinde uneori și de felul în care sunt colorate. Lucrul acesta pare foarte ciudat, dar s'a dovedit prin experiențe că varietățile de morcovi cu rădăcină roșie și violetă sunt mai puțin expuse îmbolnăvirii decât varietățile cu rădăcini galbene.

Această rezistență se datorește prezenței unei substanțe numite antocian, care are proprietatea de a absorbi razele ultraviolete. Aceste raze, venite dela soare, distrug microbii.

Atât în Uniunea Sovietică cât și la noi în țară, se fac cercetări asupra imunității plantelor cu scopul de a se imuniza pe scară întinsă, culturile de cereale, de pomi fructiferi, de legume.

Lucrările din ultimii 20—25 de ani legate de această problemă au dat un răspuns pozitiv.

Totuși abia viitorul va deslega toate tainele acestei tinere științe în plină desvoltare.

H. IONAȘCU

CURIOZITĂȚI științifice

Peștele cu radar

In fluviile și lacurile Africii centrale trăiește peștele mormirus, sau peștele-elefant, cum i se mai zice. Numele acesta i se trage dela botul său lung, asemănător cu trompa unui elefant. Peștele are uneori o lungime de 1 metru.

Mormirus își petrece aproape toată viața pe fundul apelor răscolind nămolul în căutarea hranei. Pentru peștii răpitori el ar fi o pradă bună, dacă în procesul de luptă pentru existență nu s'ar fi desvoltat la mormirus un dispozitiv foarte interesant de apărare care funcționează pe principii asemănătoare cu a radarului. In coada peștelui mormirus se află un organ electric care trimite în mediul înconjurător, dela 80 la 100 de impulsuri electromagnetice pe minut. Intâlnind în cale un corp, undele acestea se întorc înapoi, întocmai cum se întâmplă cu undele sonore la ecou. La baza aripioarei din spate, mormirus are un „aparat" care recepționează undele electromagnetice respinse de corpul întâlnit în cale și astfel peștele este prevenit de pericolul care se apropie.

După „Vocrug Sveta"

TINERE TALENTE



Anul trecut a avut loc la Moscova a opta expoziție unională a creației artistice a copiilor. Peste 900 de picturi, sculpturi, lucrări în traforaj, broderii, oglindesc dragostea copiilor față de patrie, față de munca oamenilor sovietici.

Viaceslav Lavrov, un pionier din orașul Celeabinsc, a trimis o acuarelă intitulată „Desen după natură".

★ ★

Gata pentru Spartachiadă

In holul școlii a apărut un afiș mare, care vestește începerea Spartachiadei de iarnă a pionierilor și școlarilor.

Clopoțelul a sunat sfârșitul orelor de curs. Copiii se pregătesc să plece acasă. Noul afiș le-a atras însă imediat atenția. In fața lui s'au strâns zeci de pionieri.

„Pionieri și școlari: participați în număr cât mai mare la Spartachiadă... — citește un pionier cu glas tare „..cei care au note proaste nu pot participa..." continuă el. Ultimele cuvinte au stârnit discuții

— Foarte bine: Lasă-i să învețe, să nu piardă timpul pe derdeluș!

— Ionele, tu nu poți participa, ai note proaste la Matematică și la Fizică — spuse Vasile, membru în colectivul de conducere al unității, unui pionier care citea încruntat afișul.

— De unde știi tu că până la concurs nu-mi pot îndrepta notele?

— Da, tu ai putea învăța bine, ți-am spus-o noi de multe ori în adunări. Dar nu vrei! Grăbește-te poate totuși ne ajungi din urmă, îi răspunse liniștit Vasile.



In după amiaza acelei zile colectivul de conducere al unității a întocmit un plan după care să se desfășoare antrenamentele a hotărît să popularizeze la gazeta de perete toate succesele obținute la concursuri și să scrie un articol în care să arate codașilor la învățătură că numai lenea îi împiedică să participe la Spartachiadă.

Pionierii și școlarii fruntași din unitatea Nr. 1 din Câmpina au început să se antreneze pentru Spartachiadă.

Stela JUCAN

„Echipa fulger" în acțiune

Era pauză. In cel mai întunecos colț al coridorului, patru pioniere discutau cu aprindere.

— E a zecea oară de când întârzie, zise Dorina Marinescu. Ați văzut-o cum a roșit când a spus că n'a venit la timp pentrucă „mama nu terminase mâncarea"?

Trebuie să mergem mâine neapărat la ea, propuse Eva Weintraub. Celelalte dădeau aprobator din cap.

— Atunci mâine la ora unu și un sfert în colțul străzii încheie discuția Tache Domnica...

Așa e echipa asta „fulger"! Discută puțin însă face multe. Dar să vedem ce s'a întâmplat a doua zi.

— Uite, aceea e casa în care locuiește Geta, zise Dorina arătând spre o clădire nu prea mare.

In aceeași clipă trecu pe lângă ele o bicicletă, făcând zig-zaguri, de-a latul drumului.

— Geta! Tu erai? — strigă „șefa" echipei. Păi știi să mergi și pe bicicletă?

Geta își întoarse capul și roșind toată răspunse: „Eu nu prea știu... Fratele meu știe mai bine... dar voi ce căutați? Unde vă duceți?"

— Ne ducem să vedem dacă a terminat mama ta mâncarea, să te luăm la școală.

— Dar eu am... am mâncat... numai că am vrut... m'am plimbat puțin, zise Geta privind spre bicicletă, ca și cum ea ar fi fost vinovată de faptul că nu plecase încă la școală.

— Hai repede și lasă bicicleta! Dacă ne grăbim, mai putem ajunge la timp.

Așa s'a 'ntâmplat că după 10 zile de 'ntârziere, Geta Zissu a sosit la timp la școală.

Să nu credeți însă că „echipa fulger" a clasei a VI-a dela școala de 7 ani de fete, Nr. 74 din București și-a încheiat cu aceasta misiunea. Indată ce se vor mai ivi cazuri de întârzieri sau absențe, ea va intra din nou în acțiune.

Irina RADULIAN

Din școlile noastre

Marin are numai note bune

Colegul meu Mitrache Marin este unul din elevii cei mai buni din școală. El are la toate obiectele numai note 5.

In clasă e mereu atent și-și însemnează cu grijă explicațiile în maculator. Acasă el își pregătește totdeauna lecțiile și temele.

Dar Marin nu se mulțumește numai cu notele lui bune. Adeseori el îi ajută și pe ceilalți să învețe bine. Deaceea el este prieten cu toți colegii.

Ion MIESCU
cl. a VI-a
Școala de 7 a. Drăgănești
Ștefănești, raionul Drăgășani, reg. Pitești

Obiectul meu preferat

Imi place mult Fizica. De fiecare dată îmi pregătesc cu drag temele, iar pentru a le înțelege mai bine caut să observ în practică cum se petrec unele fenomene.

Așa am făcut, de pildă, la lecția despre electricitate. După ce mi-am revăzut notițele luate în oră, am citit lecția din manual până am înțeles-o bine. Apoi am luat un vas cu soluție de sulfură de cupru și am așezat în el doi electrozi. Apoi am legat electrozii de o baterie. Am observat că pe cărbune s'a depus cuprul, adică întocmai ceeace citisem în carte.

Așa procedez de fiecare dată când am posibilitatea să fac experiențe.

Valeria PETRIȚA
cl. a VII-a
Școala de 7 ani Pângărați-Piatra-Neamț, reg Bacău

Trei „prieteni"

Avem în clasă trei „prieteni" nedespărțiți: Ciutean Petru, Heiconi Pantelie și Tăban Nicolae. De câte ori sunt ascultați la lecții, toți trei dau acelaș răspuns:

— Nu am învățat pentrucă nu am avut timp.

Fiecare din ei are câte un obicei: Ciutean nu-și scrie temele niciodată, Heiconi, arată temele dela lecțiile trecute, iar Tăban când e ascultat la lecție tace.

Intr'una din zilele trecute, la ora de Științele Naturii au fost ascultați toți trei. Niciunul n'a reușit însă să scoată vreun cuvânt. Noi am crezut că sunt muți. Dar cum a trecut ora, ca să ne arate că părerile noastre sunt greșite, au început să strige unul numele altuia, de răsuna tot satul.

Noi, elevii clasei a IV-a, îi rugăm pe acești prieteni, să ne ia sfaturile în serios și să nu mai țipe toată ziua pe ulițele satului. In schimb, să vorbească mai mult la școală, când sunt scoși la răspuns.

Ion MIESCU
cl. a IV-a
Școala de 4 ani
satul Ciuta, com. Obreja
raionul Caransebeș
reg. Timișoara

Ionel și Paul vor fi călăreți

Ați călărit vreodată? Nu? Ei bine, vă spun eu că-i un lucru strașnic! Inchipuiți-vă numai: pui piciorul în scară, te arunci în șea, scrutezi odată depărtările și apoi încet, ca numai el să te audă, îți îndemni murgul: Zboară, murgule! Iar el, ascultător, pornește întâi încet, apoi mereu mai repede, din ce în ce mai repede. Te apleci pe coama calului, iar el zboară ca gândul; vântul îți șueră pe la urechi, îți taie răsuflarea, iar prin fața ochilor se perindă câmpii, drumuri, case, toate într'o goană nebună. Nu-i frumos? Vă spun eu că-i strașnic!

Cam așa gândeau cei doi prieteni, pionierii Ion Băbuș și Paul Petreanu dela Liceul de băieți Nr. 6 din București. Stăteau amândoi fermecați, privind, cu răsuflarea oprită, pe călărețul îndrăsneț care trecuse în goană pe lângă ei. Când călărețul s'a pierdut în depărtări, ca la un semn, s'au întors unul spre altul.

— Dar noi... o să putem? întrebă cu glas șovăielnic Paul. Ionel tăcu câteva clipe, apoi se încruntă și răspunse numai atât:

— Trebuie!

A doua zi, după ce-i arătară tovarășului Florea, îngrijitorul grajdului dela Centrul de călărie al asociației „Metalul", biletul prin care se arăta că amândoi învață bine, vizitară împreună grajdurile.

— Cum stăm cu curajul, băieți? Bine? Să vedem! Ben Ardun vino repede! Cât ai clipi din ochi, un minunat armăsar alb era lângă cei doi prieteni și însoțitorul lor. Băieții au tresărit și s'au strâns unul într'altul. Ingrijitorul îi privea pe sub sprâncene, zâmbind șugubăț.

Apoi, băieții au făcut cunoștință cu Basm cel înalt și blând, cu Șeira cea cu pasul măsurat, cu mândria grajdului — Șoim — un cal minunat, cu părul ca para focului.

De câte ori se apropia de ei un cal, băieții se cam speriau puțin. Ba când Delița cea nărăvașă a început să frământe pământul cu picioarele, și să asvârle din copite, s'au speriat de-a binelea și s'au ascuns în spatele lui nea Florea. Acesta a început să râdă:

— Ei, bată-vă să vă bată! V'ați speriat! Și mai spuneți că vreți să deveniți călăreți! Păi, pentru asta trebuie curaj, nu glumă!



Ei, nu-i nimic, o să învețe alții, mai îndrăzneți.

Asta i-a 'ntărâtat pe băieți, care l-au rugat să înceapă de îndată să-i învețe călăritul.

Lecția a început cu înșeuatul calului, operație complicată pentru cei doi elevi. Șeaua e grea, calul înalt... De! nu-i ușor să ajungi la spinarea lui.

— Până mai creșteți, v'o pun eu, le-a spus nea Florea. Voi însă trebuie să legați chingile pe sub burta calului. Până acolo ajungeți.

De ajuns ajungeau ei, nimic de zis, dar parcă tare nu le venea la socoteală să se bage pe sub picioarele calului, să treacă chinga de pe o parte pe alta. Ce ne facem — gândeau ei — dacă tocmai atunci îi vine chef lui Basm să dea din picioare? Dar oare e mai bine să îndur din nou mustrarea lui nea Florea? Nu! Fie ce-o fi! Și așa cum te arunci în apă cu capul în jos, Paul intră sub cal, trecu pe sub burta calului cureaua lată, pe care Ionel o strânse cu putere.

Băieții au început să se deprindă cu caii. Incetul cu încetul teama le-a pierit și au învățat să se apropie de ei cu curaj, să le pună zăbala, să încalece. Nu-i vorbă, ușor n'a fost, dar curajul i-a ajutat să-și înfrângă șovăielile. S'au mai întâmplat și alte lucruri care au făcut ca inimile celor doi prieteni să bată cu putere. Odată, pe când Ionel se plimba la pas cu Tănase pe hipodrom, calul și-a amintit că'n tinerețea lui fusese alergător la galop... Și-a pornit-o Tănase în galop nebun!... Lui Ion îi scăpaseră dârlogii din mâini și picioarele din scară. Amețit de viteza nebună, s'a culcat pe gâtul calului, l-a prins de coamă și-a început să-i spună cu glas domol, repetând: pas!... pas!... Calul a priceput că i se comandase să meargă la pas, și-a domolit galopul, a dat în trap și, însfârșit, a ajuns să meargă liniștit.

Altădată, Șoim, l-a trântit pe Paul. O căzătură? Fie! Tot n'o să mă las! Și ridicându-se, Paul a apucat calul de dârlogi și a sărit din nou în șea fără frică. A doua oară, calul n'a mai cutezat să-și trântească călărețul.

Când își aduc aminte cum s'au speriat la început, amândoi prietenii zâmbesc. Dar despre asta își amintesc tot mai rar. In schimb își aduc aminte de călărețul pe care l-au văzut cândva alergând peste câmpii, aplecat pe coama calului. Ca el vor Paul și Ionel să ajungă. Și credeți-mă, vor ajunge într'adevăr!

Marilena ROSEN

Radu Nor și I. M. Ștefan

Ilustrații de Z. Iu'ian



Cu „Vulturul" în Lună

— povestire stiințifico-fantastică —

(Continuare)

...il îi luă binoclu din mână și privi:
...s'ar putea să ai dreptate... Colo... ...e dreapta, se zărește ceva dar nu-mi ...au seama ce-i. Să îndreptăm luneta într'acolo!

Curând, în câmpul vizual al lunetei apăru un obiect cu o formă ciudată. Părea o roată cu trei spițe groase care se învârtea neîntrerupt. In centrul ei se ve...ea asemenea unei osii, un cilindru, la ...pătul căruia se deschidea parcă gura unui tunel.

Inginerul Andrei nu-și putu stăpâni un ...igăt de bucurie.

— Il recunosc! E satelitul artificial ...-18 al Institutului din Tula. A fost construit acolo acum doi ani. E una dintre cele mai perfecționate stații extraterestre!...

Declanșară noi explozii luminoase.

După o jumătate de oră, din mica lună artificială ieșea un fel de sferă albăstruie, care porni spre nava lor.

Când ajunse la o depărtare de numai câteva sute de metri, astronauții avură posibilitatea să privească prin pereții ei străvezii. Inăuntru nu se afla nimeni. Dar în pântecele navei radioghidate văzură o puzderie de aparate complicate.

— Sunt convins, spuse inginerul, că acum cercetătorii din stația extraterestră ne urmăresc prin aparate de televiziune. Globul ăsta străveziu trebuie să fie în legătură cu o stație automată de emisie, ale cărei transmisiuni sunt recepționate în



... încuviință gânditor:

— ... bine, dar cum o să ne salveze? ...am să ne trimită o rachetă. Ne-am ... îmbarcat în ea.

Nedumerirea îi fu curând risipită.

Sfera străvezie ajunse aproape de navă. Astronauții o urmăreau cu înfrigurare. Deodată din sferă țâșni un cablu cu un inel de oțel la capăt. Când cablul atinse botul rachetei, inelul se prinse de cârligul care servise la remorcarea Vulturului pe pământ. Legătura era făcută!

— Ce precizie uimitoare! exclamă inginerul.

Cablul se întinse vibrând, racheta se înclină ușor, apoi totul se liniști. Câteva minute astronauții nu pricepură nimic.

Deodată, în depărtare, TL-18 începu să crească. Roata uriașă, cu cele trei spițe, putea fi văzută cu ochiul liber.

Victor Mincu se repezi la tabloul de comandă.

— Acum înțeleg... Suntem remorcați spre stația extraterestră!

Satelitul artificial TL-18

Tot mai limpede se vedea acum stația extraterestră.

In cercul exterior al roții zburătoare, erau zeci de ferestre rotunde. Deasupra stației se ghiceau instalații complicate: radio-telescoape, cu rețelele lor metalice dese, oglinzi concave pentru semnalizări, lunete de diferite tipuri, antene de emisie și felurite aparate înregistratoare. Câțiva astronauți, în costumele lor curioase, cu globuri străvezii în jurul capului, lucrau în exteriorul satelitului legați cu cabluri de peretele lui. Cu cât Vulturul se apropia mai mult cu atât se deslușea mai bine deschizătura circulară a tunelului central. Tocmai ieșea din el, cu toată viteza, o rachetă de transport.

Curând sfera albăstruie care-i remorca spre satelit pătrunse în interiorul tunelului, trăgând racheta după ea. In cavitatea cilindrică nava se opri fără nicio smucitură.

Cei doi astronauți își puseră costumele de protecție, apoi deschiseră trapa navei. In tunelul unde aterizaseră, gravitatea era — ca și în interiorul rachetei — nulă. Pentru ușurarea circulației erau întinse aci numeroase cabluri. Ținându-se de ele, trei oameni în costume astrale îi așteptau și le făcură semn să se apropie. Le arătară una din cele trei porți care se deschideau în pereții tunelului. Intrară cu toții și poarta se închise singură în urma lor.

Coridorul prin care înaintau era una din cele trei „spițe" ale „roții", iar ei veneau din tunelul care forma „osia" și se îndreptau spre cercul exterior. Coborau pe o scară în formă de spirală, cu picioarele în direcția inelului marginal.

Cu fiecare pas își simțeau greutatea crescând. Erau atrași cu putere în direcția în care înaintau.

Insfârșit se văzură într'o cameră-ecluză. Ușa se închise în urma lor iar în odaie începu să pătrundă aerul, prin niște orificii aflate în pereți. Acum puteau să-și scoată costumele de protecție.

In fața lor se deschise altă ușă. Coborîră pe o scară metalică și în curând atinseră cu picioarele peretele exterior al roții zburătoare. Simțeau cum își recapătă greutatea normală și lucrul ăsta le dădea o senzație foarte plăcută.

Explicația fenomenului era cât se poate de simplă. Prin rotirea satelitului artificial în jurul propriei sale axe, se năștea o forță centrifugă, care împingea toate obiectele spre periferie. Podeaua cercului exterior exercita asupra corpurilor aflate pe ea o atracție similară cu a gravitației.

Pământul întreabă

Abia după câteva minute, obișnuindu-se cu noua situație începură să privească. Erau într'o încăpere mai mult lungă decât lată, cu zeci de instalații complicate, al căror rost nu-l cunoșteau. Toate mobilele și obiectele erau vopsite în alb, iar pereții în albastru deschis. De o parte și de alta erau geamuri mari, rotunde, prin care se vedeau mii de stele sclipind pe bolta neagră a cerului astral.

Un bărbat mai în vârstă, profesorul Lenschi, se apropie de ei și le ură bun venit. Ii pofti în altă odaie, unde în jurul unei mese rotunde se aflau câteva fotolii comode, și îi invită să șadă.

Cei doi astronauți îi mulțumiră călduros pentru salvarea lor, apoi începură să povestească despre expediția lor și despre cercetările întreprinse. In cele din urmă veni vorba și despre accident.

— Ați riscat mult, observă profesorul, dar nici rezultatele pe care le-ați obținut nu sunt de disprețuit.

In toiul discuției, apăru în pragul ușei un om gesticulând agitat.

— Pământul întreabă de soarta unor astronauți amatori. Nava lor a vizitat Luna și dela un timp nu mai răspunde la apelurile radiofonice. Se bănuiește că ar fi suferit un accident prin apropierea noastră. Știți ceva, tovarășe profesor?

Lenschi îl privi zâmbind:

— Iată-i! Ei sunt „accidentații". Comunică, te rog, că în curând vor fi din nou acasă.

După ce vizitară tot satelitul artificial, o adevărată cetate a științei cosmice, înzestrată cu observatoare astronomice, laboratoare astrale și sere pentru cultivarea celor mai diferite plante, inginerul Andrei Simion și mecanicul Victor Mincu se apucară, împreună cu tehnicienii de pe satelit, să repare racheta. Avaria se dovedi mai puțin gravă decât credeau și în scurt timp racheta era gata. Iși luară rămas bun dela gazdele și salvatorii lor și se pregătiră de plecare.

Trecuseră exact patru zile dela decolare, când „Vulturul" porni înapoi, spre Pământ.

...Inginerul Andrei se așezase comod alături de Mincu. Amândoi priveau în noaptea cosmică prin botul transparent al rachetei

— Știi, Simioane la ce mă gândesc? Peste câțiva ani, noi, amatorii, vom putea cutreera spațiul cosmic până la Marte și Venus, ba poate mai departe, așa cum ne plimbăm în curtea uzinei noastre.

Tăcură amândoi.

Jos, la picioarele lor, vălul de nori se destrămase și globul terestru apăruse în toată splendoarea lui.

Mincu apăsă pe un buton roșu și din corpul navei ieșiră două aripi. „Vulturul" semăna acum cu o pasăre uriașă, care se îndrepta fulgerător spre suprafața pământului.

— Fii gata, Simioane, aterizăm peste câteva minute! se auzi glasul pilotului.

In depărtare se zăreau din ce în ce mai limpede luminile scânteietoare ale Bucureștiului.

— Orașul nostru drag! șopti Andrei.

Deschise larg brațele, ca pentru a-l cuprinde. Deodată auzi în spate vocea președintelui Gherasim. Se întoarse și văzu că pilotul deschisese aparatul de radio.

— Vă felicit, tovarăși! Cercul nostru e mândru de voi!

Câteva clipe mai târziu „Vulturul" atinse Pământul. Incă înainte de a deschide trapa navei, astronauții auziră ovațiile și aplauzele puternice ale muncitorilor și inginerilor uzinei „Automat", care veniseră să-i întâmpine pe cosmodrom.

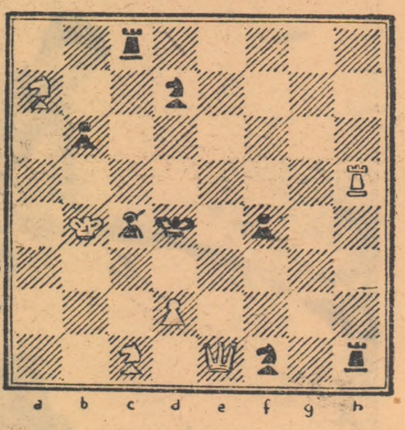
(Sfârșit)



ȘAH

(Autor, pionierul Manof Alexandru; Cercul de șah al Palatului pionierilor din București).

Albul face mat în două mutări.

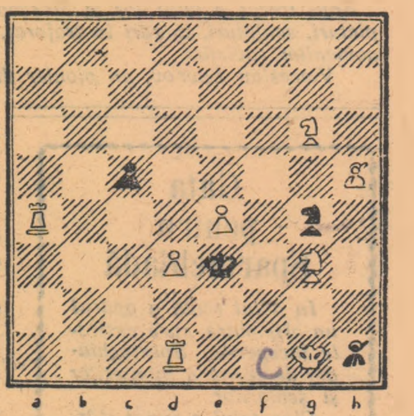


Controlul poziției: Alb: Rb4, Del, Th5, Ca7, Cc1 Pp. d2.

Negru: Rd4, Tc8, Th1, Nc4, Cf1, Cd7, Pp, b6 și f4.

★

Autor Rusek J.



Controlul poziției: Alb: Rg1, Td1, Ta4, Cg3, Cg6, Nh5, Pp. d3 și e4

Negru: Re3, Cg4, Nh1, Pp. c5.

Albul face mat în două mutări.

—o—

Deslegările problemelor de șah

Rezolvarea problemei de șah apărută în numărul 93 din 4 Decembrie 1954:

1. Th 5—e5;

Rezolvarea problemei de șah a pionierului Ivana Dumitru apărută în numărul 99 din 25 Decembrie 1954:

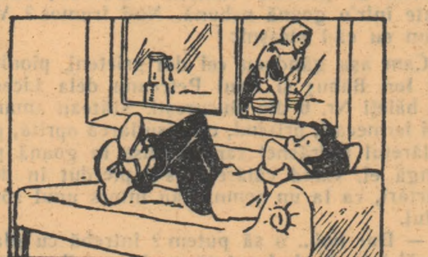
1. Ch8—f7! (mutarea cheie, se amenință 2f4—f5+mat) Varianta de apărare: dacă 1... C:C 2. f5. ≠

" 1... Nc1 2. C:C. ≠

" 1... Cf5 2. Ng2. ≠

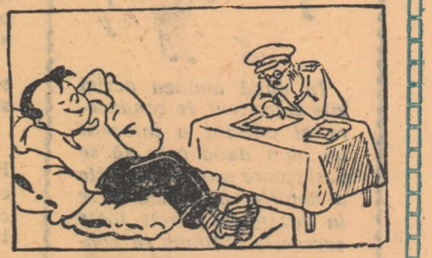
" 1... Cf2 2. Cg3. ≠

IL CUNOAȘTEȚI?



Un băiat de mult știu eu,
Care-i obosit mereu
Și-l cheamă pe băiețel...
Cum, nu știți?... Apăi, Ionel!
Uite-l, stă pe pat trântit
Și gândește amărît:
„Eu atât de mult muncesc,
Că nu-i chip să mai trăiesc!"
...Vine tata dela mină,
Ionel îl ia de mână:
— Ticule, ia vino'ncoa.
Căci problema-mi pare grea!
Tata-atuncea, ostenit,
Ia tocul... și, pe muncit!

„Unghiul A cu unghiul B
Sunt egale?
Nu! Dece?
Doar sunt alterne-interne!"
...Nelu, colo sus pe perne,
Doarme fără grijă, tun;
Tata e scolar acum!...



...Nelu n'are timp de teme
Fiindcă-i ostenit de... lene!

Liana FOIA
cl. a VII-a
Șc. de 7 ani Nr. 10
Cluj

Redacția și administrația: București Piața Scânteii tel. 7 61 00, 7 60 10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100 114. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".